

ДОБРИ НЕМИРОВ САМ-САМИЧЪК

chitanka.info

Чичо Никола дойде много загрижен. Той прошепна нещо на мама и татко, па ги поведе нанякъде. И ето ме сам-самичък в цялата къща.

Седя на столчето. Пред мене стоят няколко глупави играчки, които са ми дошли до гуша, а до масата виждам скъсаните чехли на мама — единият накриво, а другият с обърнато стъпало. Сега? Какво да правя? Казаха, че ще дойдат скоро, но може ли да им се вярва? Колко пъти ме е лъгала мама! — чет няма.

Сега какво да правя? Изправям се до прозореца, потърквам пръст по стъклото, за да ми попее, но бързо се дръпвам. Много неща са ми омръзнали... Вместо играчки, мама да беше ми дала боите... но... мисля, че и те са ми омръзнали... О, боже, господи! Колко е часът? Той нарежда нещо на стената с махалото си, но не ми казва нищо. Хе, трябва да порасна, чак тогава ще познавам часовника.

Реди часовникът старата си песен. Аз се заслушвам и виждам, че цялата стая е изпълнена с нея. Отивам в другата стая — същото се чува, отивам в третата — същото! Чудно, чудно нещо!

Но минават няколко минути и аз преставам да се чудя. Сещам се за кубчетата. Ха, ето, тая игра е най-добрата! Аз пак се покатервам на стола и вземам кутията от лавичката. Виж ти каква хубава работа!

Започвам да редя. Всичките фокуси с кубчетата съм правил много пъти, затова бързо ги оставям.

Какво да правя сега? Обикалям пак стаите и ми се доплаква. Да заплача ли? Ще заплача! Защо не? Аз тука съм съвсем самичък! Няма никой! Ще заплача, защото мама ме би, загдето съм бъркал с ръце в мармалада. Защо ме биха? Аз плачех и тя пак ме биеше. Защо, ха? Че какво като съм бъркал в мармалада? Ето на — ще заплача! Усещам, че аха — ще ревна, но изведнъж си казвам: „Пък защо да плача, когато мама я няма? Кому ще дожалее, като плача? На столовете ли? На масата ли? Да плачеш, ама да те чуе някой, пък то — реви колкото искаш — няма полза!“

Една муха кацна на масичката. Не е ли добре да я хвана? Да, ще я хвана и... ще я изям. Като звяр ще я изям. Дигам вежди, насочвам ръка да я хвана, но тя хвъркна. Нека хвъркне! Не ми е гладно? Я гледай! Едва казах, че не ми е гладно, и ето ти, че огладнях! Ами сега? О, страшно огладнях! И като разбрах, че всичко, което е за ядене, мама го е заключила, аз вече бях готов да зарева с всичкия си глас... Да съм бил толкова гладен и да не усетя! Аз знам — в долапа има половин

кокошка, кашкавал, сирене, парче от вчерашния тутманик, маслинки... Ох!... Ох!...

Отивам при долапа и дърпам, но без полза. Здравно заключен, той крие толкова хубави неща! Такава е тя, мама. Всичко, всичко заключва! Хем ме кара да ям, хем крие яденето! О, не мога повече да търпя! Гладен съм! Умирам от глад!

Ходя из стаята, лутам се и наистина ми се плаче. Оставили ме тука сам-самичък гладен, а те си хооодят из града.

Сълзи бликват от очите ми... Гладът и мъката ме обхващат здраво. Аз заплаквам отначало съвсем тихо, но малко след това заревавам с всичкия си глас. Нищо, че никой няма да ме чуе — ще плача, защото ме оставиха съвсем гладен... защото не мислят за мене!

Рева... Лицето ми се облива със сълзи, мъка издува гърдите ми, а в главата ми грамадна тава пълна с опечена пуйка, разни симиди, баници, тутманици...

Ох! Ох!... Ще умра! Нека умра, че да видят те как оставят детето си гладно!

Тръшвам се на кревата си, скривам лице във възглавницата и на воля отпушам глас.

— Ах, ах, ах, боже, боженце! — нареждат устните ми...

Малко по малко плачът затихва. Очите ми се спират върху една точка на тавана. Муха ли е? Ако е муха — защо не се мърда? О, не, не, не! Мърда се... пълзи! Клепачите ми натежават и все пак виждам мухата! Мърда се, пълзи уж, а не върви по-нататък. Все на едно място стои... На едно място стои... На едно мясccc...

* * *

— Дочко! Дочко! Ставай! Какво си се унесъл всред бял ден! — чувам аз гласа на мама.

Събуждам се и скачам на крака. Мама и татко си дошли, изправили се пред мене и се хият. На ръката ми са нанизани четири гевречета, а пред мен, в една жълта книга, се мъдри цял балсуджук, пълен с орехови ядки. Хвърлих се в полата на мама, омаян от радост, че я виждам.

— Ху, даже не погледна гевречетата! — учуди се мама. — Че яж, де!

Аз ги погледнах, отпуснах глава на гърдите на мама и отвърнах:
— Не съм още гладен...

Татко ровеше с пръсти из косата ми и за сега това ми се харесваше повече от гевречетата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.